Mostanában szinte mindennap megkérdezik tőlem, milyen érzés most Magyarországon cigánynak lenni.Ez a történet nagyon messzire, több évszázadnyira tekint vissza. Úgy tűnik nagyon régen volt, amikor egy hazában közös volt a sorsunk! Ma ezzel szemben nagyon sokan vannak, akik egy életre kiírnák a cigányokat a társadalomból… De most másról akarok szólni.

2008-at írtunk, tavasz volt akkor is. (Talán az idén is ránk köszönt a tavasz…) Még elevenen él az emlékezetemben április 11. A Költészet Napja, József Attila születésnapja.

A Magyar Tudományos Akadémia épületében találkoztunk cigány és nem cigány értelmiségiek. Jelen volt a köztársaság elnöke, Orbán Viktor, a Fidesz elnöke és még sok ismert közéleti személyiség.Mint oly sokszor, oly sokan, ismét arra tettek ígéretet, hogy szövetségesei vannak a cigányságnak. Azóta bizony nagyot változott a világ! Ki a felelős – hangzik el egyre gyakrabban a kérdés. A válaszom: mindannyian, magamat is beleértve.

A lelkem mélyéig hatol a fájdalom. Annyi minden van, amiről beszélni, írni szeretnék. A félelemről, a gyűlöletről, az ellenségképről… Veszélyben a haza, a társadalom, a nép! Katasztrófa, hogy idáig jutottunk. Ami most történik az egész ország békéjét veszélyezteti!

Szövetségesei vannak a cigányoknak? Ma inkább úgy tűnik egymás ellenségei lettünk. Menteni kellene, ami még menthető. Meg kell tanulnunk együtt élni, hiszen egymásra vagyunk utalva. Mahatma Gandhi, Martin Luther King és Obama jut az eszembe. Kormányok jönnek, mennek a cigányok több százéves problémáikkal maradnak.
Van-e kiút? Mi vár a szegényekre, az elszegényedőkre? Mennyivel jobb lenne egymás segítése, támogatása.

Bernard LaFayette professzor, Martin Luther King közeli munkatársának azóta szállóigévé vált mondása szerint; az erő szak azoknak a nyelve, akik nem tudják magukat kifejezni.
I have a dream… Van egy álmom… A szabadságharcos lelkipásztor az életét adta azért az álomért.
S a mi álmunkért vajon mi lesz a fizetség? Pedig mi is álmodtunk, a cigány értelmiségiek első nemzedéke, azt álmodtuk, hogy itthon vagyunk e hazában.

„Egy aranypecsétes levelet címzett a mindenségnek szívemben egy nép…” – írta valaha a

„cigány Petőfiként” emlegetett Bari Károly.
Szegény, szegény nagy elődök! Nézzetek le ránk odafentről. Milyen nehéz örökséget hagytatok ránk! Gyurkovics Tibor, Lakatos Menyhért, Orsós Jakab, Farkas Kálmán, Péli Tamás.
Ha most felébrednétek mit is mondhatnátok? Hogy nagy és nehéz sors a cigánysors, ahogyan oly sokszor emlegette az én szeretett barátom, Gyurkovics Tibor.

Ebben a világban hiába várjuk az odafigyelést, a megértést, a szeretetet.
Hol a hit, amibe, mint a meleg ruhába a legnagyobb fagyok idején is beburkolózhatunk? Csak a hitetlenség jön velem szembe, olyan dermesztő, hogy a kályha mellett is csak didergünk.

Évről évre haladok vissza
az idők mélyére
így kezdek hasonlítani őseimre.

Február van
hó és hideg
fújnak a böjti szelek…

És mégis. Mégis hinni kell, hinni akarok abban, hogy az álmok nem hazudtak. Hogy mi cigányok is lehetünk és leszünk egyenrangú és méltó állampolgárai e hazának.

Ehhez elég, ha mindenki csak a maga posztján áll helyt, becsülettel; cigányok és magyarok egyaránt.
Aki ellenséget keres, az gyűlöletet talál, aki barátot keres, az barátra lel és békét talál. Ezt kívánom most mindannyiunknak.